

LEDČICKÉ NOVINY



IX. ročník, duben 2008

Slovo starostky

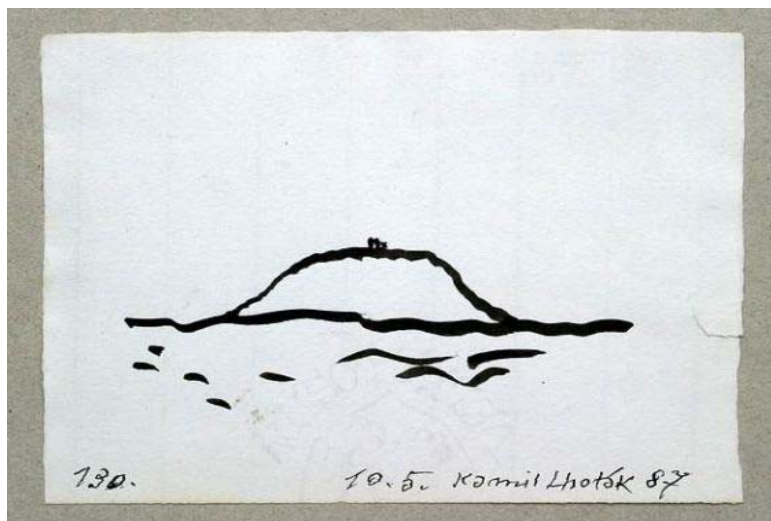
Na úvodní stránce Ledčických novinek letos poprvé využívám možnosti, obrátit se na Vás s žádostí o Vaši vstřícnost a trpělivost. Zvláště pak těch, kteří žijí v části obce Hajkov a Lada. V současné době se tady střetly dvě stavby: kanalizace a rekonstrukce elektrického vedení. Stane se, že se občas někteří majitelé nemovitostí nedostanou svým autem tam, kam by chtěli, nebo jsou nuceni parkovat někde jinde, než jsou zvyklí. Je to záležitost dočasná. Předpoklad dokončení rozvodu elektrického vedení je do konce měsíce června 2008. Kolaudace kanalizace je stanovena na srpen 2008. Tak vydržte.

Záměrem tohoto obecního zpravodaje je, mimo jiné, propagace ochrany životního prostředí. Chceme motivaci a zveřejňováním jednoduchých návodů inspirovat občany k ohleduplnějšímu chování k přírodě a celému svému okolí. První kroky již byly učiněny. Dobrými příklady v oblasti péče o životní prostředí jsou výsadba nového lesa, budování naučné stezky a kanalizace, určitě i sběrný dvůr na objemný odpad. I když se za poslední roky hodně změnilo, stále máme ještě co vylepšovat. Zcela určitě zaujímáme nelichotivé umístění v produkci komunálního odpadu ve srovnání s běžným průměrem. Naši občané by měli ještě více třdit domovní odpad a bioodpad kompostovat na svých zahrádkách. Nejhuře jsme ale na tom ve vypouštění zplodin do ovzduší. Však to víte sami. Někteří lidé spálí kde co. Vůbec si neuvědomují, jak nebezpečné látky při nedokonalém spalování odpadů vznikají a poté se uvolňují do ovzduší. Každý člověk, který tak jedná, by měl pochopit, že nejen on sám, ale i jeho děti, blízcí a všichni spoluobčané jsou nuceni tyto látky vdechovat. Proto je také náš stát na jednom z předních míst ve výskytu různých druhů alergií. Je pravdou, že zastupitelé obce mohou ve velké míře ovlivnit svou prací životní prostředí Ledčic (například tím, že se zaslouží o vybudování plné infrastruktury). Ale co mohou ovlivnit jen velmi málo, je chování a životní styl spoluobčanů. Tam musí každý člověk začít sám u sebe. Tam máme všichni rezervy.

Tak jako dosud bylo zvykem, má každý z Vás stále možnost, vyjádřit své připomínky, požadavky, dotazy a stížnosti na veřejných zasedáních obecního zastupitelstva, které se z podnětu některých z Vás, uskutečnilo již poněkoličkáte v „Hospodě na návsi.“ Jak ale víte, můžete mě kdykoliv navštívit i na OÚ. Nejen já, ale celé zastupitelstvo, budeme vděční za každý váš podnět. Věřím, že se díky vzájemné komunikaci z očí do očí dá mnoho záležitostí, které Vás trápí, s velkou mírou úspěšnosti řešit. Přivítána bude každá iniciativa, nápad, pomoc a ruka připravená k práci. Jen tak, bez osočování a všichni společně, budeme blíže představám o tom, jaké by Ledčice měly být a jak by se nám tu všem mohlo co nejlépe dařit.

Přeji Vám krásné a pohodové dny.

Jiřina Michovská



TRADIČNÍ ŘIPSKÁ POUŽ

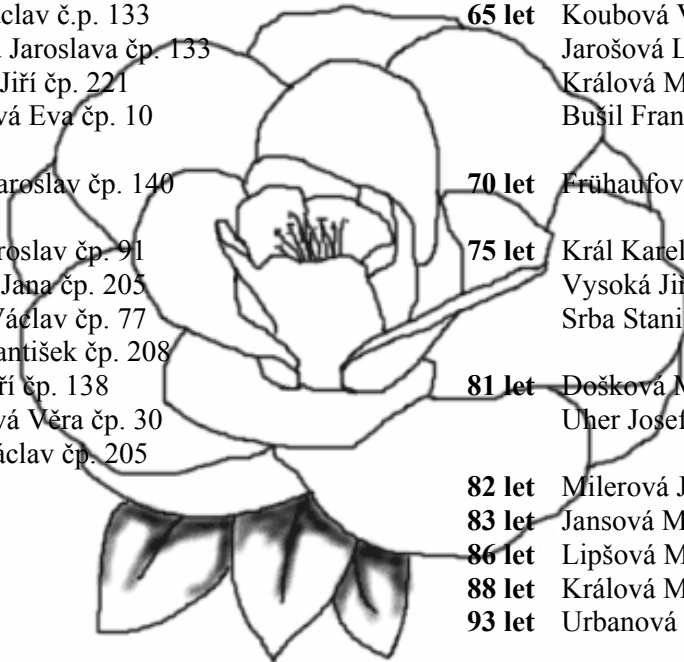
25. - 27. 4. 2008



Malá ledčická

kronika

V první polovině letošního roku oslavili, nebo oslaví, někteří naši spoluobčané svá významná životní období. Přejeme jim všechno dobré, hodně zdraví, klidu, pohody a osobního štěstí.



50 let	Hýbl Václav č.p. 133 Hýblová Jaroslava č.p. 133 Vysoký Jiří č.p. 221 Chmelová Eva č.p. 10	65 let	Koubová Vlasta č.p. 145 Jarošová Libuše č.p. 95 Králová Miluše č.p. 21 Bušil František č.p. 177
55 let	Kaňka Jaroslav č.p. 140	70 let	Frühaufová Danuše č.p. 51
60 let	Jansa Jaroslav č.p. 91 Jansová Jana č.p. 205 Hrnčíř Václav č.p. 77 Rous František č.p. 208 Hančl Jiří č.p. 138 Ponertová Věra č.p. 30 Jansa Václav č.p. 205	75 let	Král Karel č.p. 132 Vysoká Jiřina č.p. 144 Srba Stanislav č.p. 187
		81 let	Došková Miluše č.p. 103 Uher Josef č.p. 147
		82 let	Mílerová Jarmila č.p. 202
		83 let	Jansová Miloslava č.p. 88
		86 let	Lipšová Marta č.p. 167
		88 let	Králová Marta č.p. 224
		93 let	Urbanová Terezie č.p. 43

V roce 2007 se uzavřela životní pouť šesti našich spoluobčanů:

Jiřiny Sirové, Petra Dudy, Jany Zárubové, Bohumily Doškové, Boženy Hrnčířové a Marie Košťálové.

Čest jejich památce.

Do Ledčic se loni přistěhovali: Helena Klatovská, Martin Srba, Václav a Pavlína Kropáčkovi, Michael Trejbal, Pavla, Adéla a Jan Bartákovi, Kateřina Pašková, Andrea Klementová, Tomáš a Eva Dvořákovi a David, Ondřej a Kateřina Chaloupkovi. Bude se jim u nás líbit a stanou se dobrými ledčickými občany?

Z Ledčic se odstěhovali: Josef Skokan, Milena Sisáková, Jiřina Černá, Miloslav Janovský, Eva Vlnářová, Luboš Hrdý, Dominik a Marie Jansovi, Jindřich Hrušeš, Radek Fafejta, Filip, Eliška a Kamil Holíkovi, Dominika, Jakub a Šárka Hrušešovi, Prokop Zahradník, Jaroslav Kratochvíl a Kamila Vejmoláková. Snad budou na Ledčice rádi v dobrém vzpomínat.

Ledčice mají deset miminek!

Už hodně dlouho se v naší obci nenarodilo tolik dětí, jako v roce 2007. Do seznamu narozených občanů byli zapsáni: Vítek Florián, Adélka Pokorná, Jakub Jarůšek, Vladislav Kettner, Pepa Kovář, Matěj Rybář, Pavla Zmeškalová, Ríša Kopecký, Marek Dvořák a Tereška Mrzenová.

Věříme, že spolu se svými rodiči navždy zakotví v naší krásné obci a že jí jednou přinesou věhlas a prosperitu. Neboť nikdo neví, čím se v dospělosti stanou a co udělají pro sebe, svůj domov i svou rodnou zemi. A až budou při vítání občánků položeni do letité kolébky, snad jim za čas pořízená fotografie napoví, co se „tenkrát“ asi dělo.

Možná, že stojí za to, zastavit se právě u té zmíněné kolébky. Po dlouhé věky sloužily prosté i zdobené kolébky k uspávání nemluvnat v palácích šlechticů i v chýších chudřasů. Nebyly považovány jen za kusy dřeva, ale bývaly často zdobeny nápisy, jimiž rodiče dávali dětem do vínku štěstí a zdraví. Umělci různých kalibrů zdobili kolébky ornamenty, ba celými „výjevy“. Teprve počátkem 20. století začaly kolébky být nahrazovány postýlkami a kočárky. Svůj podíl na tom měli i lékaři, kteří tvrdili, že se dětem při kolébání může srazit mléko v žaludku. Ti osvětenější naopak spatřovali v pohybech kolébky pokračování těch, na něž si dítě zvyklo v matčině „bříšku“.

Zajímavé je i to, kolik magických procedur musela během těhotenství budoucí maminka dodržovat. Měla se dívat jen na pěkné věci, vyhýbat se střetnutí s nepříjemnými či poznamenanými lidmi, nesměla prolít krev, třeba zabít králíka, neboť by se tvoreček narodil se skvrnami na kůži. Nesměla si otírat ruce o sebe, aby dítěti nemokvala kůže, nesměla sníst dvě srostlá jablka, pokud ovšem nechtěla dvojčata. Těch zákazů a příkazů bylo mnohem víc.

Po porodu si také děťátko užilo svoje. Sice ho umyli, ale drhli ho věchtem slámy, to kvůli zlým silám. Porodní bába položila dítě na zem a pronesla: „*Ze země jsme pošli, do ní se vrátíme*“. Otec pak zvedl dítě z podlahy, a tím jej uznal za své. Nechal-li je ležet, byl poprask, protože dítě za své nepřijal. Voda z první koupele bývala vylita ke stromu, aby dítěto zdravě rostlo. Ze zlomyslnosti se ale často voda z této koupele vylévala vedle domu jiné rodičky ve vsi, aby plakalo a marodilo její dítě a ne „to naše“. Takže buďme rádi, že žijeme v době, ve které žijeme a o podobných rituálech si jen s úsměvem přečteme v Ledčických novinkách.





K zamyšlení

Ještě nikdy jsem se do Ledčických novinek nesnažila „protlačit“ cokoliv, co by se týkalo mé vlastní rodiny. Snad mi odpustíte, udělám-li tentokrát výjimku. Stále kolem sebe slyšíme, jak špatná je reforma našeho zdravotnictví a jak jsou jinde ve světě na tom s lékařskou péčí lépe. Dovolím si předložit vám k přečtení „mej“l, který mi před třemi lety poslal manžel mojí neterě Nikolky. Schovávám si jej dodnes. Vypovídá o mnohém. Na okraj jen dodávám, že malá Emička už má ročního brášku, který se, zaplat'pánbůh, narodil u nás v Čechách.

Milá tetinko,

30. červen 2005, čtvrtek, nezačal nijak výjimečně. Nikol mě vypravila do práce s tím, že sama měla v plánu u doktora absolvovat pravidelnou těhotenskou prohlídku a v poledne jsme se měli sejít jako obvykle na oběd. Volá mi v jedenáct, aby potvrdila oběd a konče slovy 'mám pro tebe překvapení' zavěsila. V poledne jsme se setkali a Nikol povídá, že budeme rodit asi dost brzy... jak to?... praskla nám voda. Ukázalo se, že voda praskla přímo u doktora na toaletě, a tak ani nedošlo k nějakému společenskému incidentu. Doktor navrhl, že by bylo dobré, kdyby pak Nikol přišla ve čtyři do nemocnice, abychom mohli monitorovat stav prcka, že on se zastaví v pět. Byli jsem tam přesně. Bohužel, na oddělení pro přípravu na porod (angl. Triage) nebyla ani noha a pokud se někdo objevil, nás si nevšímal a na naše dotazy nereagoval. To nás ovšem nemohlo zvíkat. Nebyli jsme přeci v Torontu u lékaře nebo jiném vyšetření poprvé. Jak se říká, oni jsou jinde a pracovními silami ve zdravotnictví, a už vůbec doktory, rozhodně neplývají. Po 45 min se nás ujala sestra a začali jsme půlhodinový monitoring. Vše bylo v pohodě a Nikol nejevila žádné známky blížícího se porodu. V půl šestý se objevil náš doktor a říká, že dneska rodit určitě nebudeme, ať jdeme domů a přijdeme zítra na devátou, že se tomu možná trochu pomůže nějakým hormonem. Zastavila se i doktorka, co měla noční službu s tím, že kdyby něco, máme přijet i v noci. Tak jsme v půl sedmý vypadli z nemocnice: Byť to bylo domů přes 2 kiláky, Nikol jasně prohlásila, že musíme jít pěšky, protože chůze může porodu pomoci a ona v žádném případě nechce rodit pomocí nějakých umělých přípravků. Cestou jsme se ještě zastavili na malém open air festivalu, ale country nás nějak nebralo, tak jsme dlouho nepobyli. Nakoupili jsme večeři a svačinu na zítřejší velký den a šli domů. Doma stále dobrý, udělám večeři, zkoukli jsme nějaký film a v deset se chystám zalehnout ke knize. To už jsem si všiml, že Nikol začala nějak nezvykle pobíhat po trase koupelna - ložnice. Ptám se o co jde... nic... jen mě bolí záda. V deset patnáct, čtouc knihu pozoruji, že Nikol se začíná chovat přeci jen jinak než obvykle. Ptám se, tak co? už máš stahy? mám to začít měřit?... néé to je dobrý, to jsou zase jen ty nepravdivé... Nedal jsem se odbít, vzal našeho budíka a tužku s papírem, zapisuju časy a pročítám knihu o těhotenství. Nevím proč, ale nějak jsem se dostal až ke kapitole 'porod doma'. Bylo tam popsanych deset základních bodů. Mezitím jsem stále měřil a zapisoval. Pro ty co neví, tak je nutné měřit časy od začátku jednoho stahu do začátku druhého. A pokud jsou pravidelně v rozmezí 3-5 minut, porod je už velmi blízko a měli bychom vyrazit do porodnice. Teď, když se zpětně dívám do notýsku tak vidím, že jsem stihnul zapsat pouze čtyři časy 10:21, 10:25, 10:29, 10:32. Rozhodl jsem pro okamžitý odjezd do nemocnice. Nikol sice stále ještě namítala cosi, že to ještě není ono. Ale už jsem vytácel taxík. Nikol si oblékla šaty. Já začal v rychlosti dávat dohromady ostatní věci. Říkám ještě Nikol, ať vytočí číslo nemocnice a řekne, že jsme na cestě. To se odehrálo mezi dvěma stahy zhruba kolem 10:35. Nikol sice číslo vytočí, ale opět mizí v koupelně a křičí, ať to s nimi dořeším. Bába na konci drátu říká, že jsem se dovolal špatně, ale že mě zkouší přepojit (to číslo jsme vzali přímo z oficiálního porodního manuálu nemocnice, který jsme dostali na kurzu za \$170!). Když to konečně zvednul někdo z porodnice, vysvětluji situaci, něco tam žvatlala asijským přízvukem, a v tu chvíli Nikol volá... řekni, že teď uniklo i trochu krve, a že asi budeme rodit hodně brzo. Netrvá ani pět vteřin a vidím, jak Nikol vychází z koupelny, s výkřikem se kácí v kuchyni na zem, křičíce, že rodíme. Řvu na bábu v telefonu, že asi rodíme, ať pošlou doktora. Bába s klidem říká, že to oni nedělají, ať si zavolám emergency 911. Volám emergency, ani to nezazvonilo a chlapík se ptá, o co jde. Říkám, baby delivery, 390 Queens Quay West, Ap. 1904. Položil několik otázek na stav Nikol. Snažil jsem se popsat současný stav. Prakticky jsem prováděl simultánní překlad Nikolčina 'řevu'. Běžím pro Nikol do kuchyně. Přenesl jsem si ji do obývacího k telefonu a dle bodu č. 3 kapitoly Porod doma, jsem ji vystlal ručníky a plenami. Řvu do telefonu, kde jsou ty zachranáři... říká, že už musí být u domu. Neustále odbíhám k oknu, abych viděl, zda už jsou na blízku nebo ne. Najednou mi došlo, že bude asi problém dostat se do domu, neboť naše ochranka, která dole hlídá, pravidelně někde patroluje (většinou s cigaretou a kafem na dvorku) a že jim tedy nemá kdo otevřít. Běžím tedy vzburcovat sousedy. Ve vteřině vysvětluji, že tady máme delivery a že musí jet 19 pater dolů otevřít záchranářům. Naštěstí neprotestovali a hned vyrazili. To už jsem slyšel zvuk sirény. Jaké bylo mé zklamání, když před domem zastavili hasiči. Křičím do telefonu, že jsem chtěl sanitu, ne hasiče, že je tady porod, ne požár. Něco vysvětloval, ale neměl jsem čas se s ním dohadovat. Nikol křičí. Snažím se s ní dýchat a kontrolovat situaci.

Opět konzultuji s chlapíkem po telefonu. Nikol křičí a nehty se mi zařezávají do lýtek. Porod postoupil. Objevila se hlavička. Vybavil jsem si další bod v kapitole a běžím si vydrbat ruce. Vybavuji se mi různé filmové porodní scény, drbu mýdlem a kartáčkem ruce i s předloktím. Ani nezavírám vodu, abych se znovu neinfikoval. Tak teď jsem připraven a s rukama nahoru běžím k Nikol. Situace se opět zklidnila, přišla opět minuta 'volna' do dalšího stahu. V tu chvíli vráží do bytu záchranáři následovaní partou hasičů v azbestových kombinézách. Není čas na zbytečné kecy. Paramedici natahují modré rukavice a okamžitě kontrolují situaci. Bylo to zrovna mezi stahy a ten kousek hlavičky zase zmizel. Ten hlavní říká, že je to v pohodě, a že Nikol odvezeme do nemocnice. V tu chvíli Nikol zakřičí a opět cítím její dlouhé nehty zařezávat se do mé holenní kosti. A zase se objevuje hlavička. V tu chvíli i hasiči natahují modré rukavice a ujímají se svých úkolů. Paramedik jedna drží hlavičku, paramedik dvě je připraven odsávat, dva hasiči svítí svítilnami a třetí hasič připravuje bombu s kyslíkem, kdyby byla zapotřebí. Já se starám o Nikol, držím ji a dodávám čisté ručníky. Do pár vteřin Nikol zabrala podruhé a naše krásná kanadanka Emma byla ve 23:03 venku. Podle mého času a času paramediků bylo 22:49, ale hasiči byli oficiálně uznáni jako time keeper. Emma nevypadala nejlíp. Celá zelená a azkrabatělá, s hlavou šišatou jako postava z hvězdných válek. Byl jsem ale na tento pohled díky kurzu připraven a věděl jsem, že to je normální, takže to mě nerozhodilo. Chvíli se ale nic nedělo, až jsem měl strach, že s malou něco je. Po pár vteřinách ale zahýbala prstíky na nohou a bylo to jasné. Pak jsem ještě přestříhnul pupeční šňůru a Emmička začala plakat a růžovět. Všechno se to odehrálo hrozně rychle, vždyť ještě před 40 minutami jsem byl v posteli. Po jedenáctý jsme jeli sanitou do naší nemocnice. Už vyskakují ze sanity, když vidím na vzrušené konverzaci řidiče s někým, že je tu problém. Naše nemocnice nás odmítala přijmout, protože prý nemá kapacitu. Snažil jsem si jim vysvětlit, že jsme tam před pár hodinami byli, a že tam nebyla téměř ani noha a navíc máme na ráno 'rezervaci'. Byl jsem ale v klidu, miminko vypadalo dobře, Nikol byla celá šťastná a taky v pohodě. Naše nemocnice navrhovala, ať nás odvezou někam do obecní nemocnice na periferii. To jsem odmítl a nakonec jsme skončili v St. Micheal's hospital, která je v půli cesty mezi tou 'naší' a domovem. Tam už to bylo v pohodě. Tedy až na to, že v pokoji bylo díky klimatizaci jen 15 stupňů. Ještě v noci jsem si stěžoval sestřám, že je tam hrozná zima. Že i mně je tam zima, natož asi novorozeněti. Prý je to porucha a jejich engineering na tom dělá. Když se pak Nikol chtěla osprchovat a zjistila, že neteče studená ale jen vařící voda a Nikol dostala opět odpověď, že na tom engineering dělá (asi už několik týdnů), musel jsem se už jen smát. Jak říkám, oni jsou přeci jinde. A to jim platím \$200 za noc za 'nadstandard'. Ale to je teď naprosto nepodstatný. Důležitý je, že Emma, naše holčička, je zdravá a strašně krásná. V nemocnici ji naměřili 50cm a 3,2kg. Nikol je taky v pořádku a po 36 hodinách jsem si je obě odvezl domů. Ještě před tím jsem ale odběhl na pár hodin domů uklidit. Nechtěl jsem Nikol po návratu domů stresovat pohledem na neuklizený 'porodní sál'. Bylo to silný kafe i pro mě.... 30. červen 2005 byl pro mě dnem s nejlepším koncem (tedy kromě dne mého narození :)) a jen tak na něj nezapomenu. Myslím, že Emma taky. Celkem šest chlapů u porodu a z toho tři v azbestovém obleku, to je přeci taky zážitek. Nakonec bylo asi dobře, že jsme nestihli toho taxíka, protože jinak by Emma viděla akorát mě a pakistánského taxikáře, protože bychom rodili někde na ulici před nemocnicí, do které nás nechtěli vzít a pupeční šňůru bych musel asi překousnout :))) Tak zas někdy z Toronto ... Pavel

Humanitární sbírka

Občanské sdružení Diakonie Broumov ve spolupráci s ledčickým obecním úřadem opět vyhláší humanitární sbírku letního a zimního dámského, pánského a dětského oblečení. Ze zimních oděvů především kabátů a bund. Potřebné jsou i lůžkoviny, prostěradla, ručníky, utěrky, záclony, péřové přikrývky a polštáře, vatované deky, larisy, nepoškozená obuv, tašky, kabelky a batohy, nádobí, hračky, školní potřeby, časopisy a knihy. Přijímány nebudou oděvy ze silonu, dederonu a nylonu, lyžařské boty, nábytek, lyže, jízdní kola, ledničky, televize a počítače. Účastí na sbírce pomůžete sociálně potřebným občanům. Na třídění i zpracování materiálu se podílejí lidé z okraje společnosti, propuštění z výkonu trestu, lidé bez domova a lidé těžko umístitelní na trhu práce. Zprostředkovaně jim tak pomůžete k jejich znovuzačlenění do společnosti. Humanitární sbírka trvá do 20.6.2008. Pokud je to ve vašich možnostech, pomozte i vy. Díky svému pochopení přispějete na dobrou věc.

Konkurzní řízení

Obec Ledčice v souladu s platnými zákony vyhláší konkurz na místo ředitele/ředitelky Základní školy Ledčice. Součástí málotřídí ZŠ 1. stupně jsou dvě třídy, mateřská škola, školní družina a jídelna. Uzávěrka přihlášek je 12. května 2008 do 17 hodin. Více informací naleznete na www.ledcice.cz nebo na telefonu 603 878 949. E-mail: obec@ledcice.cz.

Vzácné traviny v našem katastru

Ekologické a přírodovědné seskupení NATURA 2000 při svém průzkumu zaměřeném na doplnění evropsky významných přírodních lokalit lokalizovalo v ledčickém katastru místo s vzácnou florou. V prostoru mezi územími, kde se u nás říká „V čarodole“, „Nad vinicí“ a „V pekle“ jsou přírodní stanoviště, kde se pod číslem 4030 rozkládá evropské suché vřesoviště a pod číslem 2330 pak rostou otevřené trávníky kontinentálních dun s paličkovcem (*Corynephorus*) a psinečkem (*Agrostis*). Celá významná lokalita zabírá rozlohu 1,3073 hektaru a je pod kódem CZ 0210733 zapsána jako Pahorek u Ledčic.

Ledčické letní Chorvatsko

Zdá se, že nám v genech zbylo cosi z kočovných předků. Praotec Čech prý pověsil toulavé boty na větev, když u nás našel mléko a strdí. Jenže i z nevysokého Řípu je vidět do dálav. A my si říkáme – co když je jinde strdí sladší a kytky voňavější? Stačí zalistovat ve starých kronikách, kolik zvědavých poutníků se vydalo do světa, aby podali zprávu o tom, jak je jinde jinak, nebo taky stejně. Kryštof Harant z Polžic, Odoric z Pordenone řečený Oldřich Čech, Václav Hájek z Libočan, Emil Holub, Josef Václav Frič, Jan Eskymo Welzl, Hanzelka a Zikmund, Miloslav Stingl... Jsme prý nejzvědavější turisté Evropy, kteří příliš neutrácejí za speciality místních hospůdek, ale chtějí za své peníze co nejvíce vidět, poznat a procestovat, aby nakonec zjistili, že je pořád co objevovat i u nás, nebo že nejsladší strdí je doma.

Ale přesto. Věříme že i letos všem ledčickým cestovatelům přinese společný zájezd opět spoustu krásných prožitků a zážitků, nové dojmy, mnoho radosti a pohody. Ještě několik volných míst je k dispozici. Ať se nám dovolená vydaří, nic lepšního si nemůžeme přát. Takže 30. června „Šťastnou cestu“...

Když se probudí hlína

Ledčický kumštovní klub (KUK) má za sebou jen pár měsíců „života“, ale už se může pochlubit vskutku krásnými a osobitými výtvarnými počiny. Třebaže nemá stálou „členskou základnu“, neboť je otevřen skutečně všem zájemcům, od kterých se nežadá ani pravidelná docházka, ale ani povinná účast na různorodých uměleckých technikách. Kdo chce, zkrátka přijde a když jindy nemá chuť, zůstane doma. Možná, že jste zaznamenali nejen povedenou vánoční výstavu, ale také fotografie na ledčickém webu ze setkání KUKu, kdy se přítomní učili malbě na hedvábí, drátování či výzdobě kraslic.

Největší úspěch má zatím kurz keramiky, za kterým se dojíždí do Vojkovic. Desítky proměn beztvare hlíny v zajímavá a nesporně vkusná díla už zdobí nejednu ledčickou domácnost, nebo posloužila i jako originální dárky. Obdivuhodné je i to, že někteří celkem bravurně zvládají také „hrnčířinu“ na keramickém kruhu pod laskavým dohledem paní Zdenky Davidové. Zdá se, že KUK se stal snad dobrým a významným společenským a volnočasovým ledčickým počinem.

Na podzim si chtějí všichni opět „pohrát“ s hedvábím a možná, že se pustí do paličkování. Nechcete to zkusit také? Přijďte, jste vítáni.

Vesnice roku 2008

Letos se po roční pauze naše obec opět přihlásila do soutěže Vesnice roku. Možná, že si říkáte, zda má vůbec smysl se soutěže zúčastnit? V každém případě ano. Ledčice tak mají šanci dostat se do povědomí dalších lidí, mají možnost dozvědět se, jak to funguje jinde, najít inspiraci. Každá obec má svá specifika a mnohé, čím se může pochlubit. Už velkou ctí je sama účast či získání některých udělených ocenění. Ledčice jich v minulých letech získaly několik a řádně dotovaných mnoha desítkami tisíc korun. Co komise během své půldenní návštěvy jednotlivých přihlášených obcí hodnotí? Hlavními kritérii jsou koncepční dokumenty, úroveň společenského života, aktivity občanů, péče o veřejná prostranství, péče o stavební fond, vzhled vesnice, infrastruktura a úspory energií, podnikání a další. Právě v tomto roce se Ledčice mohou blýsknout. Namátkou jmenujme nejdražší výstavbu v dějinách vesnice – kanalizaci, výstavbu naučné stezky, obnovování chráněné kulturní památky – čp. 15, získání pěti dotačních titulů, stavební změny a úpravy v budově školy, další a další výsadba zeleně, kulturní a společenský život, kvalitní webové stránky, které ale také co nevidět čeká „přestavba“... Snad v záplavě přihlášených vesnic ledčické činy, snahy a výsledky nezapadnou. Přineslo by to obci nový věhlas a další peníze. Ale nejen to...

Tady pocad' je to mý,

tady vodcad' je to tvý, zpívá se v jedné písni lidu pražského. Nechme stranou otázku, jaké dělení měl její autor na mysli; povahu českého človíčka ale vystihl přesně. Příklad - děťátko cape po trávníčku, v ruce drží obal z nějaké dobrůtky a maminka křičí: „Zahod' to, celá se zapatláš, poběž, utru ti ručičku.“ Až zahodí pacholátko kus čehosi doma na koberec nebo na vlastní zahrádku, dostane přes ručičku, protože „to se nesmí“. Doma si přece svinčík neděláme, protože tady je to naše a jsme čistotní lidé.

Pozor! Tento vztah *naše – vaše*, či *naše – jejich* se vůbec netýká jen dětí nebo omladiny. Slušná, upravená, šedovlasá paní se přehrabuje v kabele, na chodník upadne kus papíru. Skočila jsem, podala jí ho a ona se podívala: „Ale to jste mohla nechat, to jsem zahodila.“ Sama je přitom přesně ten typ staré dobré hospodyně, o jakých se říká, že by se u ní mohlo jíst z podlahy. Výletníci dojedí svačinu a šup s odpadky pod keřiček, nebo z okna auta ven. A že je dětské hřiště plné vajglů, slupek od kdečeho a zátek od piva? Vždyť co mají chudáci maminka a tatínek dělat, když tu čekají, až si jejich dítě pohraje? Mají tady skoro zaručenou anonymitu a dojít ke koši – to by se přece museli zvednout! Protože jak jinak si vysvětlit, že doslova krok od nádoby na odpadky leží sáček od brambůrků a u pomníku na návsí je plno papírků? Však ono SE to uklidí. Vždyť obec na to má lidi. A vy, o kterých právě mluvím, těmi lidmi nejste?! Lhostejnost a nedostatek zodpovědnosti za své chování a jednání je, bohužel, pro některé obyvatele Ledčic příznačný. Těšíme se, kdy to vezme ten správný obrat. Dočkáme se vůbec?

Víte,že...

- děti mohou nakreslit „Šťastného koně“ a obrázek poslat poštou na adresu Jezdecký klub Mělník, Nad jatkami 1723, 276 01 Mělník (do 1.5.2008). Obrázky budou hodnotit herci Václav Vydra, Karel a Marian Rodenovi, modelky Minářová a Dvořáková a další. Připraveny jsou opravdu krásné ceny a setkání. Tak se, děti, snažte.
- ve středu 30. dubna, jako obvykle, budou v Ledčicích ve spolupráci OÚ a mládeže páleny Čarodějnice. Nezapomeňte přijít...
- v sobotu 10. května se uskuteční tradiční zájezd do Polska.
- 31. května v 15 hodin vyjde v režii ledčické mládeže od obecního úřadu průvod za doprovodu hudby. Budou se slavit tradiční „Máje“. Věříme, že děvčata nezůstanou sedět doma, ale naopak se nechají pěkně vyvést „před vrata“, aby si zatancovala. Snad už smolný průběh májů z posledních let bude konečně překonán a většina dívek se nenechá „zapřít“. Večer se, samozřejmě, uskuteční tradiční taneční zábava.

Naučná cesta k Řípu – II. etapa

Asi těžko si dovedeme představit naši krajinu bez mozaiky polí oddělených cestami a památnou horou zvedající se v dálce na obzoru. Při zcelování pozemků během takzvané kolektivizace byly tyto dávnými předky citlivě vymezené spojnice barbarsky rozorány. Dnes už ale historická polní cesta z Ledčic k Řípu opět začíná sloužit. Do vínku dostala hned několik „funkcí“. Tou první je krajinotvorný, estetický vliv, neboť se přirozeně přizpůsobila reliéfu zdejší krajiny. Je také příjemným biokoridorem, spojnici mezi obcí, poli, rybníkem, dřevinatými „háječky“ a dalšími místy, ale je také i půdoochrannou, protierozní zábranou. Novou funkcí této loni obnovené cesty je ale být nejkratší pozemní spojnici s legendární horou Říp a naučnou stezkou. Jistě se už mnozí ledčičtí občané prošli na podzim osázenou alejí, zaznamenali nově instalovanou tabuli „Na skalce“, kde bude co nevidět vybudováno příjemné posezení a kde si už brzy zacestujete „prstem po mapě“ ledčického okolí. Podél naučné cesty budou vztyčeny informační tabule zaměřené na zdejší geologické zajímavosti, místní faunu a floru, kterou na základě dohody s Univerzitou Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem zmapují studenti 3. a 4. ročníku. Ve spolupráci s Doc. PhDr. Martinem Gojdou CSc. bude jeden z panelů věnován letecké archeologii a archeologickému výzkumu v katastru naší obce. Další pak regionálnímu zemědělskému hospodaření, řemeslům, ochraně přírody a Lužické cestě. V průběhu I. etapy výstavby cesty totiž vyplynulo, že budovaná naučná stezka bude zároveň plnit funkci náhradní trasy bývalé prastaré obchodní cesty z Prahy do Lužice. Iniciativa nadšenců kolem Ing. Majricha za znovuoobnovení této historické spojnice získala, kromě jiného, i podporu ministra kultury ČR. Na popud ledčických seniorů bude obnovena drobná sakrální stavba – boží muka, která „Na skalce“ kdysi stávala a jejíž litinový kříž se dochoval.

Ve spolupráci se sousedními obcemi (Novou Vsí, Černoučkem a Mnetěší) je chystán přespolní závod pod názvem „Běh za svatým Jiřím“. Po úplném dokončení naučné stezky a jejím slavnostním „odemčení“ a předání do užívání široké veřejnosti, vysází ledčické a mnetěšské děti na hranici obou katastrálních území památný strom jako odkaz budoucím generacím. Slavnost terénního setkání na naučné stezce proběhne nejpozději do konce listopadu tohoto roku. Věříme, že dokončený projekt jakési „zážitkové turistiky“ dostane i další dimenze. Snad se stane, stejně jako pro naše předky nezátížená dnešním spěchem, místem klidu, pohody a znovuoobjevení potřeby někam příslušet, uvědomovat si svůj domov, zvelebovat jej a chránit. A možná, že se u mnohých dostaví dnes téměř zapomenutý a trochu opovrhovaný pocit vlastnictví a hrdosti na krásu země, ze které jsme všichni vzešli a kam se vždycky rádi budeme pokorně vracet. Génus loci krajiny kolem posvátného Řípu je totiž patřičně silný a přitažlivý.

Policie Lužec „hlásí“...

V úterý 8. dubna se na veřejné zasedání ledčického obecního zastupitelstva dostavili jako hosté příslušníci Obvodního policejního oddělení v Lužci nad Vltavou – velitel, nadporučík Ondřej Kladiva, major Rostislav Šlajs a nadpraporčice Radka Hlaváčková. Hovořili o tom, jak je prováděna hlídková činnost, jednoznačně pozitivně hodnotili pokles trestné činnosti (od roku 2006 se snížila o celou polovinu), vysvětlili mimo jiné, proč policejní automobil za určitých podmínek může přesáhnout povolenou rychlost jízdy v obci, aniž by měl zapnutý majáček, při jakých chvílích smí policista při jízdě telefonovat, nebo kdy nemusí být za jízdy připoután. Na otázku, jak je to s pokutováním majitelů fréz a malotraktorů ve vesnici, odpověděli, že cílem kontroly, kterou hlídka ze zákona může provést, v žádném případě není pokuta – i když tato vozítka se vlastně mohou pohybovat pouze po polních cestách. Podobný problém je jízda omladiny na motocyklech. Policisté nedoporučují, aby se mladí, jsou-li stavěni, snažili ujet, neboť hlídce jde především o to, zkontrolovat, zda vozítko není odcizené. Mají totiž zkušenost, že ze severních Čech a Kladenska se do našich končin stahují gangy feťáků a recidivistů, kteří kradou nejen motorky, ale i automobily, nebo „alespoň“ odcizí jejich vybavení a věci jako autorádia, fotoaparáty, aktovky, oblečení – zkrátka cokoli, co lze zpeněžit. Hlídková policejní služba je prováděna namátkově, tedy také v noci. Přítomní členové policie měli za to, že vzájemná spolupráce mezi nimi, občany a obecním zastupitelstvem se dá v leccems zlepšit a rozšířit. Snad trestná činnost poklesne větší měrou, až zakončí svá studia studenti Policejní školy. Na Mělnicku totiž chybí do optimálního stavu policie 32 lidí.

První etapa kanalizace zkolaudována

Obec Ledčice oznamuje občanům, že I. etapa výstavby místní kanalizace byla předána do provozu. Na této trase tedy mohou na základě územního souhlasu od stavebního úřadu majitelé nemovitostí po uzavření smlouvy s provozovatelem, akciovou společností Severočeské vodovody a kanalizace a.s., využívat kanalizaci k odvádění splaškových vod.

I. etapa odkanalizování zahrnuje tyto nemovitosti:

- čísla popisná 224, 210, 211, 209, 213, 190, 152, 117, 185, 217, 158, 164, 151, 149, 221, 105, 112, 94, 74, 69, 90, 89, 21, 20, 78, 172, 80, 145, 18, 73, 25, 26, 102, 16, 28, 30, 179, 13

- čísla evidenční 01, 03, 04

Doklady potřebné k uzavření smlouvy: občanský průkaz, výpis z listu vlastnictví (lze jej získat na OÚ), plná moc spoluvlastníků nemovitostí k uzavření smlouvy (podpis nemusí být ověřen), územní souhlas včetně dokumentace, spojovací čísla inkasa (pokud budete platit inkasem), smlouva s VKM, a.s. Kladno (pokud neodebíráte vodu z vlastních zdrojů).

Smlouvy se uzavírají v obchodním oddělení akciové společnosti, která sídlí v Litoměřicích, U Katovny 2
telefon: 416 735 250

úřední dny a hodiny: pondělí 8-17 hodin
 úterý 8-17 hodin
 pátek 8-14 hodin

- Upozornění:** 1) Je nepřipustné napojit dešťové vody do kanalizačního systému
2) Každá kanalizační přípojka musí být před napojením do veřejné kanalizace zkontrolována zástupcem provozovatele
3) Majitele nemovitostí, kteří v současnosti bez povolení vypouští splaškové vody do kanalizace, upozorňujeme, aby neprodleně a ve vlastním zájmu uzavřeli smlouvu s firmou Severočeské vodovody a kanalizace a.s., jinak jim hrozí vysoká pokuta za neoprávněné používání.

Vzhledem k tomu, že výstavba kanalizace v Ledčicích pokračuje podle harmonogramu, bude její II. etapa zkolaudována v srpnu 2008.





Budeme mít v obci hasiče?



Ledčický hasičský sbor byl založen roku 1904, takže patřil mezi nejstarší na Podřipsku. Odjakživa znamenal velkou chloubu naší vesnice. V roce 1954 měl dvaapadesát členů přispívajících a dvaatřicet členů činných! Jedním s úctou vzpomínaných velitelů býval na příklad pan Antonín Benda. Za jeho působení měli hasiči svou klubovní místnost v hostinci „U Hodků“. Vlastnili ruční i motorovou stříkačku. Řídili se také velice humánním a zavazujícím „morálním kodexem hasičů“:

1. *V jedno mocné heslo hasičské spojenými silami věřit budeš, neboť jemu podřízen jest zdar spolku a jeho činnosti.*
2. *Nebudeš nositi jméno „hasič“ a odznaky hasičské nadarmo, ale činy svými jim k větší cti a váženosti pomáhati budeš.*
3. *Cti dobrý mrav a kázeň spolku.*
4. *Nezabíjej zdraví a čas zahálkou, ale čítej spisy o hasičství, aby ses v oboru zdokonalil.*
5. *Včasně spěchej k ohni a chraň životů lidských a majeteků ze všech sil.*
6. *Nepromluvíš slova hanlivého o bratru hasiči.*
7. *Nepožádáš hodnosti ve spolku, náleží-li právem způsobilejšímu a zasloužilejšímu.*
8. *Nikdy nepožádáš odměny od bližního svého za službu, kterou mu zachráněním majetku prokázal.*

V osmdesátých letech minulého století ledčický hasičský sbor přestal existovat. Stará tradice byla ukončena, a to ve vesnici tehdy žilo devět profesionálních hasičů! Dnes je potěšitelné, že naše mládež přišla s nápadem, hasičskou jednotkou obnovit. Michal Drábek, Josef Petrák mladší, Luboš Král, Ladislav Michovský mladší a Jan Kaclík se obrátili na starostku obce se svou iniciativou. Pomoc jim přislíbila nejen ona a celé obecní zastupitelstvo, ale také zkušený profesionál, Ladislav Mládek.

Oslovujeme také všechny ostatní, kteří mají chuť do zajímavé a velmi potřebné činnosti. Obracíme se ovšem také na eventuelní sponzory, neboť peníze jsou vždy vítané a není jich nikdy dost. Vybavit hasiče alespoň tím nejnutnějším, bude finančně velmi náročné.

Už teď děkujeme za šlechetnou pomoc.

Ledčice v nové encyklopedii

Vydavatelství místopisného tisku PROXIMA BOHEMIA připravuje ve spolupráci s Krajským úřadem Středočeského kraje oficiální encyklopedii nového správního členění STŘEDOČESKÝ KRAJ, ve kterém budou prezentována všechna města a obce regionu. Publikace vyjde v nákladu 6 tisíc výtisků ve formátu A4 s celobarevným tiskem na křídovém papíře a bude mít návaznost na již vydané encyklopedie několika dalších krajů. Smyslem projektu je vytvořit publikaci popisující všechny obce SK, nejen nejznámější turistické cíle. Čtenáři se tak seznámí s historií, tradicemi, lidovou tvorbou, současným děním společenským a kulturním i rozvojem každého místa. Prezentace obcí od jejich historie až po současnost budou doplněny jejich znaky, dobovými i současnými fotografiemi a dalším grafickým materiálem. Věříme, že s výsledným „okénkem“ do naší obce budeme maximálně spokojeni a že do Ledčic kniha přivede mnoho návštěvníků.



Kulturní střípky

Rozloučili jsme se s Mistrem Lukavským

10. března 2008 nás všechny zastihla smutná zpráva. Ve věku 88 let zemřel poslední velký bard českého divadla, v jehož osobě odešel jeden z nejvzdělanějších, nejkultivovanějších a nejcharakternějších herců - Radovan Lukavský. Také my, ledčičtí, jsme měli tu čest poznat a obdivovat tohoto ušlechtilého a noblesního člověka při jeho krásném vystoupení v místním kostele svatého Václava 23. září 2006, kdy jsme si společně připomněli 780. výročí první zmínky o Ledčicích. Všichni přítomní doslova nedýchali a seděli jako přikovaní, když Mistr přednášel o knížeti Václavovi, o rodném jazyku, o vlasti. Jeho vytříbený projev byl korunován nejen vybroušenou mluvou, ale také rytířským chováním, laskavostí a nehranou skromností.

Čest jeho památce.



Kulturní památka chráněná státem

Obec Ledčice se postupně snaží zachránit dům čp. 15, který je posledním dochovaným původním stavením v naší obci. Pochází z první poloviny devatenáctého století a vyznačuje se mnohými historickými a urbanistickými hodnotami. Tvoří součást historické návsi a je nedílnou součástí bezprostředně navazujícího areálu školy a římskokatolického kostela svatého Václava – rovněž chráněné kulturní památky opravené v letech 1999 – 2000.

Dům v havarijním stavu po dlouhých jednáních obec odkoupila od původního majitele, který jej chtěl zbourat a pozemek využít jako nové stavební parcely. Část hospodářských budov už podlehl demolicí. Zmizela typická dřevěná pavlač, chlévy a další zázemí secesního stavení. Přesto se díky dotacím v roce 2005, 2006 a 2007 podařilo mnohé. Byl restaurován původní krov a poškozená místa lokálně opravena a doplněna za pomoci a dodržování tradičních tesařských postupů. Také střešní krytina už je obnovena. Celý objekt byl odvodněn. Přízemní klenby byly zachovány a opraveny, přezděn zadní štít z pálených cihel. Při odklizení suti v těchto místech byla objevena původní pec. Schodiště do patra bude provedeno stejně, jako bývalo a zdejší zděné zábradlí se v plném rozsahu zachová. Vnitřní omítky musí být vápenné, štukové s bílým vápenným nátěrem. Všechny původní dveře, stejně jako dochovaná okna a obložky zárubní, budou repasovány. Podlaha v síni a v klenuté místnosti bude obnovena z cihlově červených pálených dlaždic. Dřevěné podlahy budou provedeny jako tradiční, z 25 centimetrů širokých prken. Obnovená památka bude zpřístupněna veřejnosti a měla by sloužit jako informační, kulturní a společenské centrum, muzeum středočeského a podřipského venkova. Záměrem je zviditelnění celého zdejšího regionu s přímou návazností na Dvořákovu stezku, vznikající cyklotrasy i právě budovanou naučnou stezku z Ledčic k Řípu, která svou částí nahrazuje úsek historické Lužické cesty kopírované v katastru naší obce silnicí II/608. I když ne každý ledčický občan se na tento dům dívá jako na odkaz budoucím generacím, ale považuje spíše stavební činnost kolem něj za „vyhozené peníze“, je v zájmu Ledčic dílo dokončit. Postupné přivedení turistiky do našich končin zvedne význam obce, jeho zajímavých míst i prestiž zdejších obyvatel.

Muzeum – okno vědění

Muzeum, to je historie. A historie byla vždy učitelkou. Každé muzeum ukazuje něco z lidských dějin. Každá doba má svou tvář. I ta naše, která se den ode dne také stává historií.

V antickém Řecku se slovem Múseion označovalo sdružení lidí, kteří se věnovali vědám a umění. Později se tak začalo říkat i budovám, kde se scházeli. Takový nejvýznamnější chrám múz, kterému bychom dnes asi řekli vědecký ústav, stával v Alexandrii. Zde se nejváženější učenci věnovali studiu jazyků, filozofii, zeměpisu a dalších věd. Jeho součástí byla v té době největší knihovna na světě, ale i hvězdárna, zoologická a botanická zahrada. Dnes slovem muzeum označujeme místo shromažďující, uchovávající a trvale vystavující sbírky nejrozličnějších předmětů, ale také skladující nevystavené předměty a listiny v depozitářích a archivech. Muzeum nese jméno podle Múz, devíti dcer vládce bohů Dia a bohyně Mnemosyny, která byla strážkyní paměti.

Každé dnešní muzeum má svá specifika a překvapení.

Sluší se připomenout, že Regionální muzeum v Mělníku letos slaví 120. výročí svého založení. Rokem svého vzniku (1888) se řadí k nejstarším v Čechách. Původně krátce sídlilo na radnici a později v lobkowiczském zámku. Prvního června roku 2000 zahájilo provoz v nově rekonstruovaném objektu bývalého kapucínského kláštera, původně měšťanského domu z druhé poloviny 14. století. Najdete jej hned vedle mělnického Městského úřadu na náměstí Míru. V muzeu jsou pro stálou expozici, příležitostné výstavy a přednáškový sál. Krásně upravené prostory si město nad soutokem svrchovaně zaslouží. V expozici je možné nahlédnout do přírody Mělnicka, do života středověkého města, měšťanského i venkovského interiéru konce 19. století. Seznámíte se tu s minulostí zdejšího vinařství, výrobou a historií dětských kočárků a vozítek, s košíkářstvím a dalšími řemesly regionu. Děti jistě potěší pohled do světa hraček a loutek. Při prohlídce se vám budou věnovat lidé, kteří svou práci vykonávají s chutí a fandovstvím a expozici, včetně nedávno otevřeného podzemního přístupu ke středověké studni či dobovou sklepní vinárnu i s ochutnávkou vín, vám přiblíží v duchu moderního pojetí muzejnictví. Tady nenarazíte na kyselý výraz průvodkyň, ani na upatlané vitríny, nečitelné popisky a strohé tabule zakazující kdeco. Mělnické muzeum je nedílnou součástí kulturního a společenského života nejen Mělnicka a Podřipska, ale je také centrem regionální historie a vyhledávaným místem návštěvníků z celé naší země i z ciziny. Otevřeno je celoročně, kromě pondělí, vždy od 9 do 12 a od 13 do 17 hodin. Nenechte si ujít příjemné posezení ve zdejší kavárně s venkovním posezením přímo na parkánu, který byl kdysi součástí středověkého opevnění Mělníka.

Pro milovníky a „fajnšmekry“ historie muzeum připravilo soutěž „Co skrývá muzejní depozitář.“ V týdeníku Mělnicko je po deset týdnů představováno ve fotografiích deset předmětů ze zdejších sbírek. Do otištěného kuponu zapíšete, co věci představují. Uzávěrka soutěže bude v úterý 27. května 2008. Všechny obrázky i otázky lze najít na internetových adresách www.muzeum-melnik.cz a www.melnicko.cz.

Další neméně zajímavou událostí, na kterou bychom vás chtěli na tomto místě upozornit, je nově otevřená expozice na zámku Nelahozeves, které předcházelo osm měsíců usilovné práce týmu odborníků i samotné rodiny Lobkowiczů. Výsledek stojí za viděnou. V nově otevřených dvanácti místnostech je umístěn mobiliář přibližující život staré a velmi vlivné šlechtické rodiny, která po dlouhá desetiletí sídlila na roudnickém zámku. A právě z Roudnice pochází velká část exponátů. Při prohlídce dobové jídelny, knihovny nebo kuřáckého salonu spatříte skutečné umělecké skvosty. Jaro se svými krásnými dny přímo vybízí k návštěvám. Vypněte televize, zujte bačkory a začněte objevovat a poznávat kraj, ve kterém žijete. Určitě zažijete příjemné chvíle.



Příběh ledčické knihovny

Co knížka, to jiný svět. Jsou tlusté, tenké, barevné i černobílé, nejrůznějšího obsahu. Francouzský básník Jean Cocteau dokonce jednou řekl, že „i to největší literární dílo není vlastně nic jiného než přeházená abeceda“. A přesto. Co se dalo z tisícileté lidské kultury změnit na text, je uloženo v knihách. Neexistuje médium, které by soustřeďovalo více informací, dávalo větší možnost výběru a zároveň bylo tak trvanlivé, přenosné a odolné. Soubory deset let staré už v počítači neotevřete, knihu starou dvě stě, tři sta let klidně zvládnete jedním prstem.

Celé generace ledčických čtenářů chodily do knihovny pro plné náruče knih, aby z nich čerpaly poučení, zábavu, informace i pohlázení po duši. Úplně prvním knihovníkem v historii Ledčic se stal 31.12.1899 pan František Heran. V knize zápisů spolku ŘIP se píše:

„Přijmuty byly knihy spolkové, kteréž koupil pokladník František Heran v Roudnici od pánů Soběslavského, Mareše a Vocedálka v ceně 10 zlatých 64 krejcarů a zároveň bylo ujednáno, by se knihy půjčovaly za poplatek 1 krejcaru až do pěti z jedné knížky na dobu jednoho týdne. Schváleno bylo, aby se dala dělat skříň na knihy v ceně 8 zlatých. Za knihovníka zvolen byl František Heran. Na knihy povolena okrouhlá suma 4 zlaté.“

Přečtěme si i další poznámky, které se ve spolkových zápisech týkaly knih.

„16.12.1900 se zakoupilo za 10 korun knih do spolkové knihovny, kde jest již na 40 svazků.“

„1.5.1901 – Knížky se mají dát svázat za obnos z knížek vybraných.“

„Tohoto roku 1902 se stal knihovníkem Václav Kvíz.“

„11.1.1903 byl přijat jednohlasně Knihovní řád, který byl čten ze Spolkového řádce.“

„6.4.1903 byl prohlédnut seznam knih od pana Vocedálka a ponecháno knihovníkovi ku vybrání knih dle jeho uznání.“

„5.3.1905 – knihovní řád se má sepsat, opatřit sklem a dát za rámeček a vyvěsit ve spolkové místnosti. Zakoupení 12 knih se ponechává na pozdější dobu.“

„12.11.1905 usneseno bylo, by se koupily knihy a sic od pana Hofmana z Velvar.“

„29.1.1908 – knihovník má psáti panu Šimáčkovi do Prahy o seznam knih zábavných v latině vydání.“

„13.2.1910 – jelikož spolek povinován byl panu Kaškovi v Roudnici za knihy, usneseno bylo, by se rest vyrovnal a koupil se ještě II., III. a IV. díl Vojny a míru.“

„6.1.1913 byl knihovníkem zvolen Plicka Antonín z čísla 90.“

„29.1.1913 – pan Souček z Prahy zaslal na ukázkou k vybrání asi 100 knih. Členové, kteří knihy vybírali, přednesli výboru spolku, že knihy ty jsou vesměs pěkné a že by byla škoda je zasílat zpět. By se zde nechaly všechny a že nemusí spolek dlouho žádné objednávat. Výbor se usnesl jednohlasně, by se knihy přijímaly za hotové zaplacení 250 korun a do čtrnácti dnů se zašlou peníze.“

„6.1.1921 za knihovníka byl zvolen Houdek“

„16.5.1922 člen Štipl daroval do knihovny 3 knihy č. 90-97-94 a knížku „Stanička“.

„6.1.1929 knihovníkem Antonín Jansa“

V roce 1935 Vzdělávací a podporovací spolek ŘIP věnoval obci Ledčice svou knihovnu. Ve výčtu knih se objevují tituly jako „Hesla, přípitky a proslovy“, „Humor českého venkova“, „Říma zplození“, „Paní představená“, „Český rolník napříč Argentinou“, „Dcera královna“, či „O válce prusko-rakouské“. Spolek knihovně věnoval i časopisy a noviny – Vzdělávání lidu, Matice Lidu, Libuše, Přítel domoviny, Řip, Český dělník, Probuzení, Vpřed, Česká demokracie a další.

V průběhu let se ledčická knihovna několikrát stěhovala. Původní spolkový fond byl umístěn v hospodě u Bendů, neboť i spolek Řip zde měl svoje sídlo. Později nakrátko propůjčila studené, těžko vytápětné místnosti evangelická fara. Odtud se svazky stěhovaly ke Staňkovským, do čp. 64. Také z nevyhovujících stále vlhkých prostor v čp. 8, i když budovaných přímo pro knihovnu, musely knížky pryč. Nakrátko knihovna fungovala ještě v čp. 3 u Koutských. Až 1.5.1999 při hojně navštíveném slavnostním otevření získalo toto bohubilé zařízení odpovídající zázemí – v čp. 44 v areálu Obecního úřadu. Na tomto místě je vhodné připomenout, že o náležitou prosperitu ledčické knihovny se postupně zasloužili Marie Sirová, Bohumila Nešporová, Tomáš Kučera, Eva Kučerová, Ondřej Kučera, Michaela Justová. Všem jim patří dík za knižní propagaci a rozvoj čtenářské gramotnosti v naší obci. Tolik k historii místní knihovny. Dnes se o knihovnu stará Ivana Plicková.

V loňském a počátkem letošního roku knižní fond knihovny v Ledčicích pomocí programu Clavius digitalizovala Andrea Derynková v rámci vytvořeného společensky účelného pracovního místa hrazeného Úřadem práce. Do obecního knižního fondu čítajícího více než 5 tisíc knih můžete nepřetržitě nahlédnout na internetové adrese <http://ledcice.knihovny.net/katalog>. Protože knihy jsou čím dál dražší a jejich sortiment téměř nekonečný, půjčovat si je, se jeví jako velmi výhodné. Obzvláště, je-li to zcela zdarma, a tak neváhejte. Každý čtvrtek od 15.00 do 18.00 hodin je knihovna otevřena. A vy, kteří nezvládáte výstup do schodů, můžete využít nabízenou donášku knih. Stačí nechat na OÚ lísteček, nebo sem zavolat, o čem si chcete přečíst a určitě se k vám knížky dostanou. Dnes má knihovna 65 zapsaných čtenářů – převážně dospělých. Můžete jejich řady kdykoliv rozšířit.

O plánech místní knihovny zase někdy příště.

Obnova božích muk na Skalce

Nejedna polní cesta v Čechách, starý most nebo opuštěný brod mají podnes nehybné a mlčenlivé svědky dějů, které se v jejich blízkosti seběhly. Jsou to prastaré kameny, kříže, kapličky nebo boží muka. Také u nás na Podřipsku a Mělnicku snad není obec, kde by něco podobného nestálo. Tato místa mají svoje příhody, pověsti a zajímavosti. Prostá víra našich předků stavěla boží muka na křižovatky jako ochranu proti nečistým silám. A bázlivý, pověřivý pocestný se tam cítil bezpečněji. Historikové tvrdí, že mnohé kříže stojí na místech spojených s nějakým neštěstím nebo zločinem, ale také na památku zachráněných životů, za uzdravení, za odvrácení epidemií a usmíření sporů.

Jedním z nejčastějších a nejzachovalejších projevů lidové drobné sakrální stavby jsou právě boží muka. Jsou si povětšinou podobná, a přece jsou každá trochu jiná ve svých detailech. Největší rozkvět zažila v době baroka. Zprávy o božích mukách se však objevují už od 14. století. Do té doby pravděpodobně patří i kamenný osmiboký pískovcový sloup velmi starobylého vzhledu stojící u bočního vchodu na hřbitov, který obklopuje ledčický kostel svatého Václava. Vrchol sloupu zdobí téměř dva metry vysoký kovaný kříž, dar sochaře Karla Melouna obci.

V blízkosti křižovatky, kde odbočuje vozovka z litoměřické silnice do Ledčic, stojí těsně u podjezdu dálnice křížek. Na základové desce, která má u země rozměry 100 x 85 centimetrů, je kamenný sloup čtvercového půdorysu o celkové výšce dva metry. Na sloupu spočívá železný kříž vysoký 160 centimetrů s pozlaceným tělem Krista. Tato památka byla v roce 2003 restaurována. Bohužel je také poslední, která zůstala, neboť na Skalce stála velmi podobná boží muka demolovaná nepozorným traktoristou už před hodnou řádkou let. Snaha obce je, tuto sakrální stavbu obnovit, protože v sakristii kostela je dodnes uchováván původní litinový kříž. Opět by vévodil křižovatce polních cest a zároveň by stál u samého vstupu do nové naučné cesty k Řípu.





Všichni dobří rodáci

Už před dvěma lety jsme si vypůjčili název vynikajícího českého filmu Vojtěcha Jasného do nadpisu jedné z „kapitol“ Ledčických novinek. Tato tři slova totiž naprosto přesně vyjadřují záměr – postupně občany seznamovat s těmi, kteří nikdy nebyli, anebo nejsou, jen pouhými obyvateli naší vesnice. Měli, nebo mají, zde svůj dům, ale zanechali tu také nesmazatelnou stopu a velkou část srdce. V našem „globálním“ světě se takřka vytrácí pocit, že člověk někam patří, k někomu patří. Proto je dobré, připomínat si sounáležitost s tímto krásným místem, kde se narodili, nebo kam je Osud zavál a kde prožili, nebo prožívají, kus svého života. Těch lidí, kteří nezapomněli, odkud vzešli, nebo zde našli domov a vždy si uvědomovali pocit identity s Ledčicemi, je hodně. Dnešní osobností našeho „cyklu“ je

Jiří Mareš



Právě on je příkladem člověka, který v Ledčicích doslova zakořenil a nejen slovy stvrzuje, že tu žije rád. O lidech s jiným rodištěm se mluví jako o „náplavě“, ale kéž by podobných občanů bylo do naší obce „naplaveno“ víc. Neboť, kdy se člověk stane „usedlým“ občanem? Za rok, za deset, či ještě později? Nového přistěhovalce místní obvykle přijímají celkem zvědavě, protože ví, že přináší změnu, novou krev. Pak je pozorován, „testován“, posuzován, srovnáván, a pokud obstojí, má vyhráno a je „jejich“. To je i případ Jirky Mareše.

Narodil se 1.6.1969. Pochází ze Straškovy, kde také absolvoval základní školu. Vyučil se v tříletém učebním oboru mechanizátorem lesní výroby. Prací v lese se živil dodnes – i když teď „na volné noze“.

Už jako kluka ho přitahovaly střelné zbraně. Tato záliba odstartovala jeho závodní střelbu z brokovnice v disciplíně skeet a přinesla mu mnohá ocenění. Koníček logicky vyústil ve velký zájem o lovecké zbraně a následně také o myslivost. Už jako plnoletý, po složení příslušných zkoušek, rozšířil řady mysliveckého spolku ve Straškově a po přestěhování do Ledčic v roce 1993, se stal členem Mysliveckého sdružení Ledčice – Jeviněves.

Velkou láskou se mu již v dětství stal chov holubů. Postupně se vypracoval v jejich skutečného znalce. Vstoupil do Českého svazu chovatelů ve Straškově Vodochodech, jehož členem je dodnes, neboť v Ledčicích se stejně zaměřený spolek rozpadl. Když Jiří Mareš v Ledčicích koupil rodinný dům čp. 28, jeho samozřejmou součástí se stal v půdních prostorách hospodářské přístavby perfektní holubník. Tady chová koburského skřivana bezpruhého, pruhového a skřivančího. Tomu třetímu zmiňovanému se věnuje až v poslední době, neboť má nejnáročnější odchov a vyžaduje skutečně specifické životní podmínky. Jiří Mareš už osmnáct let vozí své holuby na výstavy a řadu let také sbírá ceny po celé republice. Ve své „pánské zašívárně“, vyzdobené mysliveckými trofejemi a vybavené vlastnoručně zhotoveným nábytkem, má vystaveny tituly a poháry, z nichž ty nejceněnější jsou Šampión roku 2005, 2006, 2007. V listopadu roku 2007 získal pohár na celostátní výstavě v Lysé nad Labem z rukou předsedy ÚV ČSCH, Ing. Jaroslava Kratochvíla, CSc. Pro nezasevěné je zajímavé, jak se vlastně takový holubí „borec“ hodnotí. Exteriér každého holuba je posuzován podle vzorníku, ke kterému se musí co nejvíce přiblížit. Klasifikuje se body od 1 do 100. Poslední šampión Jiřího Mareše získal skvělých 96 bodů! Ceny holubů se na evropských výstavách pohybují v řádech tisíců korun. Je potěšitelné, že si Jiří Mareš ve svých dvou synech, Jakubovi a Petrovi, vychovává zaslíbené nástupce a milovníky přírody. Stejně, jakým je on sám. Svůj kladný vztah k přírodě prezentuje i jako obecní zastupitel. Aktivně spolupracuje při péči o zeleň v ledčickém katastru. Přiloží ruku k dílu, kdykoliv je třeba. Stopy jeho práce už nese i právě vznikající naučná stezka k Řípu. A to vše je také důvod, proč jsme o něm dnes psali. Dělá Ledčicím dobré jméno.



Pohled do historie

„Osudové“ osmičky

Téměř v každém roce se vyskytne nějaké významné datum, které je vhodné oslavit, nebo alespoň připomenout. Zajímavé je, že do osudu naší země zasahovala osmička. I když hledat v osmičce na konci letopočtu nějaký hluboký smysl, je až příliš ošidné. Toto pojednání v Ledčických novinkách vzniklo na popud některých místních studentů a žáků ZŠ, kteří dojíždějí do „městských“ škol. Jejich nápad mě velmi potěšil, protože je z něj zřejmé, že Novinky čte i ledčická omladina a že je vzala za své.

Protože se to v české historii osmičkami opravdu jen hemží, profituje z toho letos prakticky celý mediální svět. O „osudových osmičkách“ se natočily televizní seriály, prakticky denně se o nějakém výročí dočteme v tisku. Z toho důvodu našim studentům, jak se říká „letem – světem“, některé významné události jenom připomenou. Je na nich, zda si v literatuře či na internetu najdou podrobnosti, nebo objeví i něco navíc. Vybírala jsem jen ty „české osmičky“, které s sebou přinesly zvraty, změny a krize. Tedy události, které nutí k zamyšlení. Více jsem se pak zaměřila na události, mající vztah přímo k Ledčicím či Podřipsku. Snad tento „studijní materiál“ bude mladým podmětem k tomu, aby se více zajímali o místo, které je jim domovem.

1) „Osmičky“ v české historii

- 658** - pravděpodobný rok úmrtí Sába, sjednotitele slovanských kmenů v boji proti Avarům
- 888** - pravděpodobný rok narození Vratislava I., otce svatého Václava a manžela kněžny Drahomíry
 - úmrtí knížete Bořivoje I., zakladatele českého státu, prvního historicky doloženého člena dynastie Přemyslovců, jinak manžela sv. Ludmily a děda sv. Václava
- 908** - podle tradice se ve Stochově (u Kladna) narodil kníže Václav, budoucí první patron země České
- 998** - „založení Mělníka“ kněžnou Emmou, manželkou Boleslava II. Pobožného
- 1108** - Přemyslovci vyvraždili Vršovce (ti sídlili mimo jiné na Podřipsku; jeden čas jim patřily i Ledčice)
- 1158** - kníže Vladislav II. korunován na krále, získal do znaku Země České jednoocasého lva ze zlatou korunou, který nahradil černou plamennou orlici, znak Přemyslovců.
- 1198** - Přemysl Otakar I. získal dědičný královský titul i pro své potomky
- 1278** - smrt krále „železného a zlatého“ Přemysla Otakara II. (26.8.) v bitvě na Moravském poli (bojoval proti Rudolfu Habsburskému)
 - Tobiáš z Bechyně se stal pražským arcibiskupem, zasloužil se o nevídaný rozvoj svého sídelního města Roudnice
- 1288** - král Václav II. se ujímá vlády; razí stříbrné pražské groše, vyhledávanou měnu té doby
- 1328** - na Vyšehradě zemřela poslední Přemyslovna, Eliška (28.9.)
- 1338** - byla zřízena Staroměstská radnice v Praze
 - byl zprovozněn nový most v Roudnici (stavitel Vilém z Avignonu) zničený později za 30leté války
- 1348** - založení Nového města pražského Karlem IV. (26.3.) podle vzoru Jeruzaléma
 - založena univerzita, první vysoké učení ve střední Evropě
 - položení základního kamene k hradu Karlštejn (10.6.)
 - zemřela první manželka Karla IV., Blanka z Valois (1.8.)
 - mor („černá smrt“) zasáhl celou Evropu a v ní i České země a Moravu
- 1368** - v listinách je naposledy zmínka o Mistru Theodorikovi, autoru výzdoby kaple sv. Kříže na Karlštejně (byl to rok jeho úmrtí?)

- 1378** - smrt Karla IV., „Otce vlasti“ (29.11.)
- vlády v Čechách se ujímá Václav IV., prvorozený syn Karla IV.
 - Jan Očko z Vlašimi, arcibiskup pražský sídlící v Roudnici, potvrdil Roudnici městské výsady a založil Nové město roudnické, které si potom tuto svou podobu dochovalo až do 19. století.
- 1438** - korunovace Albrechta II. Rakouského za českého krále ve Svatovítské katedrále (29.6.)
- 1448** - zemský správce Jiří z Poděbrad obsazuje Prahu, stává se správcem království, konsoliduje český stát
- 1458** - korunovace Jiřího z Poděbrad zvaného „Husitský král“ (2.3.), první volený král u nás
- 1468** - začíná Česko – uherská válka proti uherskému králi Matyáši Korvínovi (končí r. 1478)
- 1488** - byla dostavěna věž chrámu svatých Petra a Pavla v Mělníku (stavitel Johann Spiess)
- 1518** - je vydána první samostatná mapa Českého království od lékaře Klaudyána z Mladé Boleslavi
- 1528** - obec Roudnice převzala panství roudnické do svého vlastnictví (25.11.)
- 1618** - druhá Pražská defenestrace (23.5.), počátek Českého stavovského povstání a třicetileté války
- 1628** - Obnovené zřízení zemské
- švédská vojska obsadila Pražský hrad a odvezla odtud i z celých Čech mnoho cenností (např. i tzv. Dáblůvu bibli)
 - Jan Amos Komenský emigroval z Čech (ve vlně nekatolických obyvatel)
 - zemřel Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic, majitel Ledčic (kromě jiného)
 - Polyxena z Lobkovic věnovala sošku Jezulátka pražskému karmelitánskému kostelu a klášteru
- 1648** - ukončení tzv. Třicetileté války vestfálským mírem; mír zmařil plány Habsburků na ovládnutí Evropy
- 1738** - vydán robotní patent stanovující např. délku robotního dne na 10 hodin
- 1748** - vyšel tereziánský katastr, soupis pozemků podrobených zemské berni a dárkám
- 1798** - narození Františka Palackého, „otce“ českých dějin (zemřel 1876)
- 1818** - založení Českého vlastivědného muzea v Praze (15.4.); iniciátorem byl hrabě Šternberk
- „nález“ Rukopisu Zelenohorského a Rukopisu Královédvorského (falza)
- 1828** - založeny Vítkovické železárně
- 1838** - hrabě Jiří Buquoy vyhlásil první pralesní rezervaci u nás
- 1848** - revoluční rok v Čechách (shromáždění ve Svatováclavských lázních, zrušení poddanství, vojenské obsazení továren, boje na barikádách, tábor lidu na Řípu...) – pokusy o demokratizaci řízení státu, požadavek všeobecného hlasovacího práva aj.
- František Josef I. císařem Rakousko-Uherským
 - Karel Slavoj Amerling uveřejnil svůj návrh na reformu školství (jeho pedagogický ústav „Budeč“ navštěvoval např. ledčický rodák, malíř Bedřich Nedoma)
- 1858** - vyhlášen prales Boubín
- zemřel věhlasný vojevůdce, Jan Václav Radecký z Radče, který často pobýval v našem regionu
- 1868** - tábor lidu na Řípu (10.5.) – české státoporné požadavky
- položení základního kamene k Národnímu divadlu
 - byla v manželském zákoníku poprvé zakotvena možnost rozvodu (církevní princip nerozlučitelnosti trvá stále)
 - nový branný zákon ve kterém došlo ke zkrácení vojenské služby z 8 let na 3 roky
 - vznikl v Kralupech nad Vltavou ochotnický spolek Mravenec, předchůdce dnešní Scény
- 1878** - v hospodě u Kaštanu v Praze byla založena Československá sociálně demokratická strana dělnická

- 1888** - bylo založeno muzeum v Mělníku; patří k nejstarším v Čechách
 - nakladatel Otto začíná vydávat svůj Slovník naučný (23 dílů), do dneška největší české encyklopedické dílo
 - byl přijat zákon o povinném nemocenském pojištění (23.2.)
 - zemřel předposlední český katovský mistr, Jan Pipper (50 poprav vrahů a loupežníků)
- 1898** - na Velký pátek (8.4.) došlo k tzv. Klapské katastrofě – posunu zemských desek u Libochovic
 - byla založena synem bývalého revolucionáře J.V.Friče Josefem hvězdárna v Ondřejově, roku 1928 ji Josef Frič věnoval státu
 - začala být k měření délky užívána dle Mezinárodní metrické konvence jednotková míra 1 m
- 1918** - vyhlášení Československé republiky (28.10.), rozpad Rakouska-Uherska
 - Tomáš Garrigue Masaryk se stává prvním čsl. prezidentem (18.10.)
 - byl stržen mariánský sloup, který od roku 1717 stál na Staroměstském náměstí (3.11.)
 - pandemie tzv. španělské chřipky (onemocnělo 700 miliónů lidí, zemřelo 20miliónů)
- 1938** - Mnichov (29. – 30.9.), okleštění Československa
 - uveden do provozu celosvařovaný ocelový most v Mělníku (20.12.)
 - zemřel Václav Klement, rodák z Velvar, spoluzakladatel automobilky L&K (13.8.)
- 1948** - „Vítězný“ únor – počátek komunistické diktatury v ČSR
 - úmrtí (vražda nebo sebevražda?) Jana Masaryka (10.3.)
 - úmrtí prezidenta Eduarda Beneše (3.9.)
- 1958** - udělena první Nobelova cena českému občanu, akademiku Jaroslavu Heyrovskému
- 1968** - v lednu začalo tzv. Pražské jaro, snaha o reformování politického systému a demokratizaci společnosti
 - okupace Československa Sovětskou armádou a dalšími státy Varšavské smlouvy (21.8.)
 - proběhla vlna tzv. hongkongské chřipky – pandemie s mnoha miliony nemocných
 - první transplantace srdce u nás – MuDr. Šiška
- 1978** - první československý kosmonaut, Vladimír Remek na Sojuzu 28 navštívil vesmír
 - byla otevřena Severojižní magistrála v Praze – neblahé řešení, které odřízlo Národní muzeum od Václavského náměstí
- 1988** - vznikají první nezávislé iniciativy (Mírové hnutí Johna Lennona, České děti Hnutí za občanskou svobodu a jiné)
 - na veřejnosti vystupují disidenti v čele s Václavem Havlem; události směřují k pádu totalitního režimu
 - zemřel Miloš Václav Kratochvíl, spisovatel, příznivec a milovník Ledčic; většina jeho rodu je pochována na místním evangelickém hřbitově
 - 1998 – nemocný prezident, Václav Havel jmenuje přechodnou úřednickou vládu (Tošovský)
 - v předčasných volbách zvítězila ČSSD v čele s Milošem Zemanem
 - čeští hokejisté získali zlatou olympijskou medaili na OH v Naganu

2) „Osmička“ v historii Ledčic

- 1318** –. *Witkonem de Rathssiniwssi, Baram de Ledczicz*, RT.I.,12
Vítek z Račiněvsí a Baram z Ledčic ..
 jedna z prvních listin, kde se objevuje jméno obyvatele naší vesnice
- 1328** – (9.9.) *Conventus Dogsans, locat villam Lethiscicz Predborio scolastio...*
Drslav, probošt a Jindřich, děkan pražského kostela, ověřují listinu Dětricha, probošta a konventu doksanského kláštera určující poddanské dávky vsi Ledčice
- 1338** – *Johann de Ledczicz*, DRC.14...
 Johan z Ledčic
- 1408** – (14.9.) Mikuláš, probošt a konvent doksanského kláštera postupují Fránovi, někdejšímu písaři pražské konsistoře na 11 let ves Ledčice s dvorem za 400 kop grošů

- 1508** – ANNO DOMINI 1508 WUI ME FECIT BARTOLOMEUS NOMEN HABET IN NOVA CIVITATE FRAGENSI – EX HOC LAUS DEO PATRI OMNIPOTENM
Léta Páně 1508 ten jenž mě ulil má jméno Bartoloměj na Novém městě pražském – jímž bud' chvála Bohu Otci všemohoucímu
 Nápis na jediném zvonu, který zbyl z původních tří, v kostele sv. Václava v Ledčicích.
- 1628** – umírá držitel Ledčic, Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkowicz
- 1648** – po uzavření vestfálského míru zůstalo v Ledčicích 7 osedlých, v Mělníku prý 15 lidí, v Roudnici zůstalo pouze 22 domů obydlených (55 domů opuštěných, 72 vypálených a rozbořených). Země byla zdecimována a téměř vyliďněna. Ze 4 miliónů obyvatel, kteří zde žili před r. 1618, zbyl milión. Z pražských 60 tisíc obyvatel zůstalo okolo 35 tisíc
- 1788** – Ledčice byly přifařeny k Černoučku; po 30leté válce (od 17. stol.) k Račíněvsi. Ještě r. 1384 se píše o faře v Ledčicích
- 1848** – se po nezdařené revoluci v Praze v Ledčicích na evang. faře skrýval Josef Václav Frič, napsal o tom ve svých Pamětech
- 1868** – (10.6.) ledčičtí členové Selské jízdy, František Srba a Jaroslav Švehla, doprovázejí základní kámen z Řípu na stavbu Národního divadla do Prahy. V Ledčicích je kámen vítán velkým davem lidí a nápisem „Hvězd mnoho, vlast jediná“
- 1888** – byl do věže kostela sv. Václava v Ledčicích instalován hodinový stroj vyrobený firmou HAINZ v Praze, stejně jako ciferník s římskými číslicemi a pozlacenými rafiemi. Stejná firma se o věžní hodiny stará i dnes
- (30.6.) byla provedena vůbec první inspekční návštěva školy v Ledčicích po jejím otevření v r. 1886
- 1898** – narodil se amatérský ledčický písmák, Josef Cipr, který prý sepsal nedochovanou kroniku obce
- od ledna tohoto roku se v Ledčicích začalo hrát divadlo. Tehdy bylo spolkem ŘIP zakoupeno divadelní jeviště za 65 zlatých
- 1908** – byla před školou (8.4.) zasazena Lípa Svatopluka Čecha
- 1918** – (6.11.) se ledčičtí občané v plné parádě a s hudbou vydali na Říp „na oslavu české samostatnosti“
- 1928** – byl stávající spolkový ochotnický a zpěvácký spolek pojmenován Lumír a do jeho středu se přihlásil větší počet místních obyvatel
- byla vyasfaltovaná tzv. císařská, nebo také hlavní či státní silnice (směrem Teplice), II/608
- 1938** – byl zakoupen Podporovacím a vzdělávacím spolkem ŘIP u příležitosti 40 let spolku a 20 let Československé republiky nový vyšívaný prapor, jehož Matkou se stala paní Purchartová
- v květnu byla vesnice Ledčice za tzv. „malé mobilizace“ plná malých přepadových tanků čs. armády; ledčičtí rádi vítali naše vojáky a pečlivě se o ně několik dní starali
 - (25.1. v úterý) byla v Ledčicích pozorována „polární záře“ nad Řípem. Ledčičtí původně měli za to, že „tam někde“ hoří. Už ve 22 hodin Československý rozhlas díky pracovníkům petřínské hvězdárny o úkazu informoval
- 1948** – byly zasazeny břízy podél „okresní“ silnice od evangelické fary po náves
- 1968** – u tehdy nové samoobsluhy Jednota na návsi byla zasazena Lípa pražského jara nebo též zvaná Lípa svobody, později neznámým vandalem zcela poničená
- byla vykradena škola
 - shořela stodola „za humny“
- 1978** – byla provedena demolice čp. 4, statku, který svého času plnil funkci tajné evangelické modlitebny pro široké okolí; byl zde prý velmi krásně zdobený dřevěný sloup s vyřezaným evangeliem. Nesměl být uchován, ale naopak jej „pohřbili“ do rybníka Dundáku za novou samoobsluhou
- uskutečnila se přestavba hostince „Na cikánce“ – přestavba lokálu, rozšíření kuchyně, vybudování skladu potravin
 - byla provedena demolice domu čp. 49 (Husákův statek)
 - po velké průtrži mračen se celý střed obce ocitl pod vodou

- 1998** - firma Teplotechna Ostrava postavila při cestě na Safari vodojem; na stavbě vodovodu bylo v tomto roce proinvestováno 6640000 Kč, do dokončení v roce 1999 pak dalších 15 miliónů. Vodovod stál celkem 22 miliónů 925 tisíc korun
- (26.11.) byla starostkou obce zvolena Jiřina Michovská jako vůbec první žena v historii obce; Rada obce začala pracovat ve složení Milan Kučera, Antonín Salač, Bohumila Vejmoláková, Ivana Plicková
- 2008** - je dokončována práce na kanalizaci
- pokračuje práce na výstavbě naučné stezky k Řípu
 - jsou prováděny záchranné restaurační práce čp. 15
 - rekonstrukce veřejného osvětlení na Hajkově
 - zasítování staveních pozemků Lada – sever, Lada – jih
 - probíhá rekonstrukce elektrického vedení části obce Hajkov
 - doplnění krytů na radiátory ve škole
 - zahajovací práce na hřišti pro nejmenší děti

140. výročí řípského základního kamene

„Onen Říp, na němž stanul praotec náš Čech, na němž první děti české po dlouhém putování do požehnané vlasti naší odpočívaly, onen Říp, klade zase kus těla svého na oslavu celé vlasti. A jako kdysi byl svědkem doby, jež novým životem nadchla zem českou, tak i nyní bude svědkem nového života, jež z budovy na něm spočívající, vykvete!“

Takto ohnivě a vlastenecky řečnil z majestátného Řípu k mnohatisícovému davu český spisovatel Karel Sabina 10. května roku 1868. Český národ se rozhodl, postavit si ze svých peněz vlastní divadlo. Jako základní kameny se svázely kvádry ze všech historicky známých míst – Radhoště, Blaníku, Čerchova, Boubína... Jak by tedy mohl chybět kámen z nejpamátnejší hory? Již 5. dubna 1868 byl na Řípu vybrán veliký balvan o váze asi 20 tun. Když byl uvolněn, valil se po svahu hory a roztříštil se na menší kusy. (Jeden z úlomků stojí dodnes na ledčickém evangelickém hřbitově jako mohyla rodiny Kratochvílů.) Největší z kamenů, vážící 4-5 tun, byl přivalen až k cestě k Rovnému, pečlivě opracován a opatřen nápisem „Ze Řípu Čech svůj domov vzal, na Bílé hoře dokonal, v matičce Praze z mrtvých vstal.“ Důkladný selský vůz k odvozu kamene zapůjčil jistý pan Šebek z Kralup. Valník, červenobíle natřený a ozdobený prapory, táhlo šest běloušů. Na každém z nich seděl některý z významných rolníků Podřipska. Jedním byl i František Srba ze statku č. 4 v Ledčicích, tehdy šestadvacetiletý mladík, dalším pak Jaroslav Švehla z č. 2. Jeho potomek věnoval Ledčicím v roce 2006 kroj selské jízdy, ve kterém zmíněný předek doprovázel řípský kámen až do Prahy.

Slavnosti se zúčastnilo na 30 tisíc osob. Průvod byl více než tři kilometry dlouhý. Pěvecký sbor Hlahol z Velvar zpíval písně, které mluvily všem lidem z duše: „Kde domov můj“, „Čechy krásné“, „Hej, Slované“... Ve Ctiněvsi průvod projel pod slavnostní branou s nápisem „Pro vlast není ani život obětí“. Další slavobrány byly v Černoučce a v Ledčicích. Tady byl základní kámen k Národnímu divadlu uvítán nápisem „Hvězd mnoho, vlast jediná“. Všude bylo plno jásajících dojatých lidí. Stejně tak jako v Nové Vsi, Ouholicích a Miřejovicích, kde byl valník s kamenem na voru přeplaven přes Vltavu a převezen do veltruského hostince „U České koruny“. Tam také průvod přenocoval. U kamene stála čestná stráž. Přicházeli sem lidé, hladili a líbali jej, modlili se. Druhého dne pak opustil putující symbol opravdového češství podřipský kraj. Rolník Václav Kratochvíl z Lounek (z rodu pozdějšího spisovatele Miloše Václava Kratochvíla) jej ještě téhož dne předal na staveništi Národního divadla v Praze předsedovi divadelního sboru, Ferdinandu Urbánkovi. Když o pár dní později, 16. května 1868, poklepal kladívkem řípský čedič, pronesl i jménem Ledčic vzkaz podřipských obyvatel: „S rázností ke svobodě!“

Zbývá ještě dodat, že text slavné Sabinovy řeči byl po dlouhá léta ve schránce zazděn spolu s dalšími dokumenty v pilíři vrat statku čp. 4 v Ledčicích, který patřil významnému podřipskému rodu Srbů. Tady byl objeven r. 1981 při demolici. Listinu s památnou řečí spisovatele Karla Sabiny si zapůjčilo v roce 1983 Národní divadlo na výstavu pořádanou u příležitosti svého znovuotevření po rekonstrukci a dostavbě.

Poděkování

- Janu Kaclikovi za darované „kopačky“ pro členy ledčického fotbalového mužstva žáků
- paní Evě Veverkové za cukrářské výrobky na veřejné zasedání OZ
- panu Václavu Vovsovi za DVD nahrávku přednesu štedrovečerních koled v podání ledčických občanů
- panu Kříčkovi za pokličky na výzdobu školní jídelny
- panu Václavu Vovsovi za knihu Eva + Vašek do místní knihovny
- manželům Rousovičům za knihy do ledčické knihovny
- paní Floriánové za kočárek pro panenky
- manželům Chaloupkovým za finanční dar mateřské škole
- paní Rubínové za upletení obleku pro panenky
- paní Hofmanové za ušití barevných stuh na cvičení do MŠ
- panu Hofmanovi za přidělení garnýže na chodbě budovy školy
- panu Mařákovi za zhotovení stojanu na vánoční stromček
- Gabriele Kovářové ml. za dekorativní předměty a hračky do MŠ
- paní ing. Králové za větvíčky tují pro podzimní a vánoční výzdobu okenních truhlíků a adventních věnců
- všem, kteří vyrobili kapříky pro „Strom plný kapříků“ v MŠ
- paní Bušilové za papíry na kreslení
- paní Kovářové za vánoční dekorace do oken a okenních truhlíků v MŠ
- paní Chmelové za cukrovinky na „Mikulášskou nadílku“
- paní Tomáškové za kočárek pro panenky do MŠ
- Barunce Mařákové za plyšového medvěda do MŠ
- společnosti DYNA servis, s.r.o. za finanční příspěvek, který bude použit na zakoupení pomůcek pro tělesnou výchovu dětí ZŠ a MŠ
- paní Lucii Jarůškové za Puzzle – koberec do MŠ
- firmě BRALEP za finanční příspěvek pro MŠ a ZŠ
- paní Janě Živné za zakoupení stavebnic a stolních her do MŠ a za uspořádání Dětského karnevalu
- zřizovateli OÚ Ledčice za vánoční balíčky dětem MŠ a ZŠ
- všem, kteří na vánoční výstavě zakoupili výrobky dětí, za získané peníze budou zakoupeny výtvarné pomůcky pro děti
- panu Vernerovi za finanční příspěvek MŠ
- panu Jiřímu Sirovému za CD z vánoční besídky a notebook do MŠ
- Karlu Sršňovi za kompletní vydání knih Aloise Jiráska do ledčické knihovny
- panu Jiřímu Královi za opravu vrat na hřbitově
- paní Maškové a paní Tydlitátové za knihy do knihovny
- zaměstnancům firmy Zepris za úpravu vjezdu na dvůr ZŠ
- pánům J. Marešovi, Salačovi, L. Královi, J. Bušilovi, R. Jansovi a Kubovi M. za usazení informační tabule k naučné stezce
- panu Milanu Jantákovi za zemní práce potřebné k instalování informační tabule
- paní Zdence Davidové za odborné vedení keramické části KUKu
- panu J. Marsovi, spomyšelskému kronikáři, za dobovou pohlednici Ledčic a věrné zasilání Spomyšelského zpravodaje, který si můžete vypůjčit v naší knihovně
- panu V. Uhrovi za Vraňanský zpravodaj – je také k dispozici v ledčické knihovně
- paní A. Zemanové za historický kroj

